

HOLOKAUST

Više nisam bezimena, od sada se zovem 19.406. Moje obeležje je žuta zvezda, a sve što sam do sada bila, postalo je zanemarljivo. Skriveno u senci i iskaljano, samo zbog jedne jedine stvari. Samo zbog toga što sam jevrejka.

A te noći, 9. novembra 1938, zvezde sa prozora mog skrovišta izgledale su sjajnije. Nekako bliže i opipljivije. Osećaj nade, koji mi je do tada igrao u grlu, prekinula je čestica stakla zarivena u moje oko. I tada se sva moja nada smrskala kao izlog prodavnice igračaka od preko puta. Crna dugmad lutkinih očiju ispade, šav na plišanom medi popusti.

Razbi se jedan dečiji san. Mogućnost za normalnim životom. Detinjstvom bez konstantnog skrivanja od svetla dana i straha u žilama na svaki zvuk iznad vrata sigurne kuće. Životom u kome bi odlazak u prodavnicu posle 17 časova bio normalan. Svakodnevnicom u kojoj bi mogli da sedimo na svojim tremovima čak i nakon što padne mrak? Svakodnevnicom na kakvu sam navikla. Kakvu sam znala i volela, iako je bila samo to, svakodnevnica. Rutina.

Želim nazad svoju rutinu! Bez stakla, zvezda padalica, crne dugmadi, suza. Bez meni nepoznatih stvari, stvari kojih se plašim, koje me bole.

Ali na kraju dana, ništa zapravo nije ni važno. Ja sam i dalje samo broj.

TEODORA PETKOVIĆ I₃
GINNAZIJA, PARACIN